

Oskaras Milašius

A short presentation of page:

This page presents a few Lithuanian translations of poems of **Oscar** Vladislas de Lubich **Milosh**, the French writer who had Lithuanian origin (1877, Tchoreya - 1939, Fontainebleu). He wrote elegiac and mystic poems and plays for theatre.

Oscar Vladislas de Lubich **Milosh**, écrivain français d'origine lituanienne (1877, Tchoreia - 1939, Fontainebleu), auteur de poèmes d'inspiration élégiaque et mystique, de pièces de théâtre, de recueils de contes lituaniens.

Eilės:

[Tolimosios daina](#);

[Salomė](#);

[Vyno daina](#);

[Rudens daina](#);

[Vėjas](#);

[Tiltas](#).

Tolimosios daina

...Tavyje būsiu amžinas vasaros džiaugsmas,
Horizontas šviesus, kur akordai dainų
Nuoširdaus suartėjimo žavesį gaus man
Ir paklus virpesiams mano bruožų jaunų.

Būsiu verksmas, kur gimimo versmė paslėptoji,

Meilės geismas nurimsta sutemų spalvose.
Tu stebies: tai aš - surasta Tolimoji,
Tavo žadančio kelio geroji dvasia.

Būsiu žemė tavoji, Debesynai ir Girios -
Visa, kas tik šypsosis, sveikins tave.
Nes pavasariai mano alsavimu irias
Lyg užmigusio sodo vėjinga dvasia.

Iš saulės buveinės pas tave nusileisiu,
Pamatysi ant gulto atsisėdusią šalia.
Savo lūpom rožių ramybę paskleisiu
Ir migdysiu tave savo rankų švelnumo taure.

Susikaupęs vienatvėj mane atpažinsi,
Tavo darbo tylą mano būtį pajaus.
Tu išdailinsi savo eiles, angelais išskraidinsi
Iš palinkusio žemėn begalinio dangaus.

Valandėlė aš būsiu maldų rytmetinių,
Šešėlių ir perlytos žemės kvapų šiluma,
Pjovėjų balsai už kalvų susipynę,
Viso vasaros džiaugsmo melsva toluma.

Dar aš būsiu naktis! Mano rūbas nusėtas
Aukso dulkėm drugių ir šviesa mėnesienos bangų.
O blakstienų virpėjimas, ritmiškas, lėtas -
Uogienojai užsnūdę ūksmingų miškų.

Aš ateisiu linksma, kad tu būtum laimingas,

Kaip laimingas pakibęs erdvėje debesis.
O ir liūdesiu gundysiu tavo vargą džiaugsmingai
Lyg vaikiškas jūros kerų ilgesys.

Visa gyva aplinkui - ir smėlis ir vėjas -
Tavo vaikiškos svajos pragiedrės su manim.
Iš žolelių bus miško alėjos,
Kad širdis pasiguostų tolina praeitim.

Aš žinau paslaptinių, užsnūdusių vietų,
Panašių į skaisčius peizažus, kur sapnuoja sieloj,
Nesuprantami švelnūs balsai negirdėti
Mano vardą ten šnabžda verksmingoj tyloj.

Užsidengsiu visa mieguistumo apsiaustu,
Nusagstytu gėlėm lyg naktis švento Jono šilta.
Aidams, samanyams ir tylai, mėnulio išaustai,
Patikėtinė būsiu tavoji, sesuo pašaukta.

Tu laimingas, nes Tikėjimas tavo naujasis-
Lyg aloja, pažadinta amžių gilių.
Atsiklaupsi - gražesnis bus kūnas manasis,
Jį nuspalvins šešėliai ir mirtys gėlių.

Manyje atsigersi kvapo vaisių laukinių,
Palaiminsi mano kelius ir šypsosies kartu,
Kaip kūdikis šypsosi atspindžiui savo auksiniam
Ramiam vandeny, saulei leidžiantis skliauto ratu.

Bus vidurdienis. Kai tu mano plaukus paskleisi,
Peteliškės apakintos sumirgės maišaty.
Pasakysi: "Tai vasara, žemė duos vaisių,
Per javus nuvilnyja vėjo gūsiai karšti.

Plūdurioja lengvai miego garas auksinis
Virš ganyklos; ir alpsta nuo švelnumo diena;
Aš juokiuos, tik rauda vadina,
Ilgesingoji laimė manoji be galo liūdna.

Tamsumos ir siūbuojančių gluosnių bičiule,
Neramu man dėl tavo dainų - pabaiga jų skaudi.
Tavo kraujo gelmėj - mano skausmas didžiulis,
Tavo mielas paveikslas - mano kraujo gilioj paslapy"

Dar sakysi: "Aš myliu tavo gamtišką veidą,
Tavo juoko šaltinį, kai sudilgsi troškimų želmuo.
Susiliejom kartu, o dangaus blyškuma užsileido.
Mylimoji tu mano ir bevardė sesuo".

- Švelniai juoksiuos, nes būsi į nelaisvę įpuolęs
Stebuklingų glamonių. Pasakysiu tikrai:
"Meilė būna skaisti tartum kvapas snieguolės,
Kai pavasarį neša seno miško aidai.

Meilė - žydras dangus nevilty nuramina,
Ir švelniausiu "atleisk" ji klajoja nakčia,
Kai bemiegė naktis skaidrią rasą maitina.
Meilė - visa, kas verkia ir laukia salpčia".

- Ji pageltusiais lapais į tolį pakyla-
Pranašaujanti vasaras rudeninė daina!
Pajutau - gęsta šėlsmas sode ir nutyla
Mano sielos jaunystė, įkvėpimo pilna.

Neprisimenu jau tos vingiuotos kelionės,
Kai apleido mane palydovė - viltis.
Pamačiau - viskas nyksta, tikėjimas ir abejonės,
Dienos liūdesys ir vakarė rimitis.

O dvasingoje upės tėkmėj atsidūręs,
Vis ieškojau nupuolusio išdidumo valdų...
Abejingai jau irklus paleidau ir burę -
Nebūties bangoje pats save surandu.

Mano širdis - nenurimstantis varpas,
Juo pražūtį lemia mūšio maršas rūstus.
Ir prislegia sielą nebūties suvokimas apkartęs
Lyg eiliniį skenduolį - vandenynas platus.

Vertė Joana Daunienė

Salomė

- Mesk auksą gedulo, kur tavo lūpos kraujo veidrody
Lytėjo savo atspindį lyg gėlę melodingą,
Kurią saldu sužeisti!

Gyvenimas Išminčiaus, o mano Salome,
Laukinio, tartum kūnas tavo Rytų šokio,
Nei tavo lūpų kruvinojo raudžio, nei tavo krūčių dykumų spalvos!
- Paskiau, papurtydama garbanas, kurių švytėjimas
Į mano širdį skverbiasi lelijų raudonų žiedais,
- Tas garbanas, kur saulės ir žemčiūgų įtūžimas
Ugniniais žybčioja kardais, -
Panieką skelbki savo kruvinu juoku,
O kūno Groži, apsigaubęs
Aklu ir šaltu deimantų gaisru!
Didi tava kūryba, ir aš tavim gėriuos,
Nes akys pranašo, nakties ir kraujo ežerai,
Kur liūdesys vaiduoklis atsispindi
Tartum ruduo sunykusių gėlių rasoje,
Tartum dienų žlugimas lietaus balose,
Pažins tavo dėka užmiršties gėrį!

-Ach, į šitą liūdną veidą, blaškoma
Dar neužgesusių haliucinacijos žibintų,
Pažvelgdama akim, saulėtom lyg laukinės gėlės,
Lyg jūros bangos spinduliuos,
Gali tu ploti rankom, garsiai juoktis
Savuoju azijatišku juoku, įsimylėjusiu į mirtį!
Nes išdidumo mintys, tuštybėje kuklumas
Tavo linksmumui kritę
Su skambesiu tuščiavidurio stabo ir brangenybių netikrų riksmu,
Neverti tavo rankų, žvilgančių ir atlenktų
Lyg dalgės ir kardai,
Tavo plaukų, tartum sudžiūvusi žolė, karčių kietų,
Salome Salome, Garbingoji, tu išvijai

Tą juodą vanagą - nuobodulį - iš Herodo širdies,
Ir šokdama aukojai mirtį!
Išmintis bręsta žemės alkiui,
O tu vis gyveni! Ir tu kvėpuoji, Groži,
Sandalu tavo kūnas dvelkia
Ten, kur pabyra tavo balsas akordais retais,
Ir tavo gyslose laukinėse Pasaulis troškulį malšina,
Kur verčias pumpuru brutalaus džiaugsmo sūkuriai!

- Ir mes, pažįstantys vienintelę tikrovę,
Instinktų Salome, tau atnašaujam savo širdžių auką,
Galingiau plakančių nei išgąstingais vakarai
Beviltis skausmo varpų šauksmas,

Mes trokštame, kad viesulas, sukeltas tavo suknius
Ir tavo garbanų, gėlėmis nusagstytų
Pagaliau Darbų ir Idealų
Dūmus išsklaidytų,

O Salome, mūs gėdų Salome!

---

vertė G. Židonytė-Vėbrienė

Vyno daina

Triskart išlenkime taures už
gimusią Aušrinę šviesą,

Nes liūdesys bet koks geriau negu
nuobodulys.
Štai jau Naktis sparnus virš jūros
tiesia,
Virš jūros žėrinčios
žudynių, pamišimo, gaisro spalvomis!

Triskart išlenkime taures už tai,
kad Bachas mirė
Ir amžiai tie, kurie atrodo buvo
amžini.
Mėnuliui šviečiant, matėm plaukiant
ir išnyrant
Mes vyno dievo pilvą dvokiančiame
Letos vandeny.

Triskart išlenkime ir už ligonius
Visų bjauriausio šimtmečio,
aplaistykim kartu
Skaudžiausias mūsų neviltis, nors
buvo jos malonios,
Bet vyno saldžiojo dėka neatmenu aš
jų vardų!

Triskart kardais mes perverkime
širdis, kraujas lai srovena,
Tegul lavonus mūs kilnius užguls
Naktis
Ir širdžių vynas lai su vynuogių
krauju sumiš,

Nes širdyje mes jaučiam baisią gėdą,
kad gyvenam!

---

vertė V. Šiugšdinis

Rudens daina

Klausykite vėjo balso naktimis,
To seno gėdulingo balso vėjo,
Keiksmų jau mirusių, lopšinės jūsų,
dar gyvieji.

Klausykite vėjo.
Neliko vaisių, lapų, nes žiemys
Sodus išdraskė, žalumos nėra išvis,
Vertės neteko atminimai, viltys jau
tolyn nuskriejo.
Klausykite vėjo.

O mano Kankine, visi tie jūsų
sielvartai bergždi.
Beširdė užmarštis visų nepagailėjo;
Užsnigo ji kapus draugų ir tų, kurie
mylėjo...
Klausykite vėjo.
Tą vėją seka vasaros skraistė skurdi;
Ir jūsų atsiminimus, visas kančias
širdy

Greit išsklaidys jau Laiko audros
sūkuriai tylieji.
Klausykit vėjo.

Vienam akimirksniui duota jums buvo
ta sonatina
Dienų numirusių, naktų, kurios
praėjo...
Pamirškit ją, nors buvo ji, dabar
tolyn nuskriejo.
Klausykit vėjo.
Ryt eisim pasvajot tenai, kur
beišliko jau nūnai
Griuvėsiai Šiandienos; žodžius mes
skambančius liūdnei
Parinksime, kurie meluoja ir kasdien
apgaudinėja...
Klausykim vėjo.

---

vertė V. Šiugšdinis

Vėjas

Aš - linksmas vėjas, lakus vaiduoklis
Smėlio veidu ir saulės apsiaustu,
O kartais, kai nuobodis mane apninka tolimojoj karalystėj,
Galiukais kojų pirštų brūkšteliu

Per niūrų vandenyną, nugrimzdusį į miegą.
Senis tuoj nubunda, ražos
Ir švokšdamas keiksnoja amžiną šaipūną,
Nerūpestingą prašalaitį, pro juoką pučiantį
Jam į akis, apdružusias nuo ašarų,
Matydami mane vis lekiantį, tegu sau mano, kad esu mirtingas:
Aš praskleidžiu bangas ir galvą,
dar įkaitusią nuo saulės, paneriu į tamsų gaivalą
Ir juokdamasis apglėbiu savo merginą - audrą.
Paskui pabėgu. Vanduo tik dūsauja ir stebisi:
- Deja, tai buvo sapnas! Ne, tai buvau aš, Vėjas!
Štai kviečia užtakis, bet pralekiu pro šalį;
Tenai grota užsukti meldžia, bet vengiu jos ramybės;
Tačiau, poete, kaip nemylėt erdvės
Nenualsinamam bėgikui, kurio tematome tik nugara,
Kuris nuvaro mūs laikinus žirgus,
Nes nėra nieko, dėl ko sustot vertėtų.
Tai štai kodėl - aš tyrų vėjas,
Ir vėjas tavo širdyje, ir vėjas tavo galvoje;
Ar tu jauti, kaip skrieju, gaudžiant tavo posmams,
O su manim skrieja tavo geismai ir kančios aimanos?
Meilė ir pareigos, įstatymai ir papročiai -
Tai juk kalėjimo sargai! Eikš mes drauge paklaidžiosim
Po tas vienatvės plynias - po Saanas!
Eikš, skrieki su manim per jūrą, noriu tau parodyt
Tokias gražias padanges, tokias gražias, jog tu pravirksi,
Ir mirusius, švelniai užglamonėtus jūroj,
Meilės salas, kurių pakrantės tyros
Tarsi jaunuolės kūno miegas,
Ir merginas tartum brandūs kukurūzai,

Ir paslaptingus bokštus, giedančius žydrynėje.
Tu juk nepertrauksi pašėlusio bėgimo;
Tu bėgsi su manim ir niekad nesustosi;
Gyvenimas - gėlė, kuri numiršta paliesta,
Ir tiktai tie, deja, yra tikrieji mylimieji,
Kurie nuo mūsų pakerėtų žvilgsnių per anksti nuvysta.
Čia dangų gesinu, čia vėl jų uždegu,
Kai tas akimirksnio pasaulis savo žavesį praranda,
Aš pūsteliu: tikrovė sklaidos su migla,
Ir štai tau prieš apžilpintas akis
[Vaivorykštė](#), ką tik virš jauno miško išsiskleidus!
- Bet kada nors tu man sušuksi: "Aš pavargau nuo to pasaulio,
Kur miršta ir atgimsta; norėčiau ant krūtinės kokios
Taurios mergelės, vaisingos ir raminančios,
Užmigdyt ilgam tą bergždžią liūdesį, nuo vyno ir audros
apsvaigusioj širdy prigludusį!"
Tada aš juokdamasis pūstelėsiu tau į veidą
Vaiskios rudenės saulės ir virš valtės klaidžiojantį
skenduolio laivo purpurinį virpulį;
Ir patekėjusi aušra išvys tave kietai įmigusį
Ant vėjo nutviekstos jūros krūtinės.

---

vertė Vladas Petrauskas

Tiltas

Mieguistam ore krinta mirę lapai.

Skaitinių, poezijos ir fantastikos puslapis
Vartiklis